

עודי קפלו

זהות נשאולת

אחד
הוצאה לאור

053.5473772

אימייל: editor@1book.co.il

להזמנות: 1book.co.il

כתיבה: עוזי קפלון

ניקוד: אב"י פרלשטיין

עימוד ועיצוב: *y.w. graphicdesign*

© כל הזכויות שמורות

נדפס בישראל ה'תשפ"ב

All Rights Reserved

Printed in Israel 5782 (2022)

תוכן עניינים

פרק יג
 66 משלשה יוצא אחד....

פרק יד
 71 על דחטפת חטבוד....

פרק טו
 76 נקישות בחלון.

פרק טז
 81 ז'וז'ו חולם חלום

פרק יז
 86 השוטרים פורצים....

פרק יח
 91 ילד 100 אחוז....

פרק יט
 96 הכרטיס שנפל מהכיס

פרק כ
 102. שנים אוחזין בזוג נעלים

פרק כא
 107. מודה על האמת....

פרק כב
 113. "שני פרשים אנו"....

פרק כג
 119. תקלה בלתי צפויה

פרק כד
 124. איפה, מר דנינו?!

פרק א
 5. אורח מוזר

פרק ב
 10 עלילות תפלת 'ותיקין' אחת.

פרק ג
 15 לכבודו יתברך! !

פרק ד
 20 בסתר המדרגה

פרק ה
 25 גפרור בוער.

פרק ו
 30 מחברות בידי אויב.

פרק ז
 35 מיכאל, עצר! !

פרק ח
 40 שיחה נוקבת.

פרק ט
 45 אכזבה גדולה.

פרק י
 50 מסירות-נפש עבור קוטי

פרק יא
 56 נשק במתחם הישיבה

פרק יב
 61 תנ"ך ואקדח....

פרק מ
 208. בְּרִיעַת הָאֲחֵרוֹן

פרק מא
 213. הַסּוֹכְנִים "אוֹכְלִים אֶת הַכּוֹבֵעַ".

פרק מב
 218. כְּאִשׁוֹר סָאֲלִים כּוֹעֵס

פרק מג
 224. הַסְּבִתָּא מְצִילָה אֶת הַמְּצַב

פרק מד
 229. הַבוֹרְחִים מִן הַכְּבוֹד

פרק מה
 235. מְכַתֵּב מְעוֹפֵף

פרק מו
 239. הַנְּבֻחִים

פרק מז
 245. אֶל הַצָּרִיף בְּלִילָה...

פרק מח
 251. אֵיזִיק יוֹצֵא לַפְּעֵלָה

פרק מט
 257. בְּעָרֵל מִתְעַרֵּב

פרק נ
 261. הַמְּלַחְמָה נִגְמָרָה

פרק נא
 267. שִׁיחָה נוֹקֶבֶת...

פרק נב
 273. לָאֵן נַעֲלַם הַקְּיוּסָק?

פרק נג
 279. קֶטֶר בְּצוֹרֵת 'טוֹסְטוֹס'

פרק נד
 285. חֲרִיגַת בְּר־מְצוּה

פרק כה
 130. טְבִיעוֹת אֶצְבְּעוֹת

פרק כו
 135. מְזוּזָה יוֹצֵאת דָּפֵן

פרק כז
 140. הַתְּעוּמָה נִפְתָּרָת

פרק כח
 146. בְּכֹלָא מְרֻצוֹן.

פרק כט
 151. מְלַכְדָּת.

פרק ל
 157. הַפְּרִס הַגְּדוֹל

פרק לא
 163. זוּג מִן הַשְּׁמַיִם

פרק לב
 167. כְּאֵב־בְּטוֹן לְפִילִים...

פרק לג
 172. הַעוּגָה הַמְּנַצַּחַת...

פרק לד
 177. מְכַתֵּב מִמִּיכָאל

פרק לה
 182. הַסְּדוּר וְהַכּוֹבֵעַ

פרק לו
 187. אֶל עַמֶּק הַמְּזוּמָה

פרק לז
 193. מִי הוּא הַקּוֹרָא?

פרק לח
 198. בְּעֵקֶבוֹת הָאוֹטוֹ הָאָדָם

פרק לט
 203. מְרֻדֵף מְסָכָן.

פּוֹק אַ

אַוּרַח מוֹזָר

הוא הביט בי ממרום גבהו וחיך, אמר משהו באנגלית שלא הבנתי וכרע על ברךיו. "לא, לא, אין צורך", מלמלתי במבוכה וחפשתי בעיני בקדחתנות את השרפרף. "אוף. להיכן הוא נעלם שוב, השרפרף הזה", רטנתי לעצמי בלחש והיהודי הגבוה - כאלו שהבין אותי, ואולי בלי קשר - שלף בקצה נעלו את השרפרף הקטן שהתחבא מתחת לשלחן. "אווה, טינק יו", אמרתי לו בשמחה וטפסתי חיש על השרפרף והתפליון של יד בידי.

בעודי קושר את התפליון על זרועו, הבטתי בזוית עיני על אחי הגדול. תודה לא-ל הוא לא הבחין בתקרית הקטנה. באותו זמן הוא תמרן בזריזות בין שלשה אנשים ובין שני זוגות תפליון וזה היה לטובתי. "אתה עוד אינך בר-מצוה בכלל, וגם הגבה שלך לא מי יודע מה. אתה רוצה שאנשים ירימו אותך כדי שתניח להם תפליון?" - היה אחי עוקץ אותי לפעמים. אבל אני התעקשתי, ידעתי היטב איך להניח תפליון לאנשים ובקשר לגבה הנה, השרפרף הזה הוא פתרון מצוין, כל עוד הוא לא נעלם לך מהעיניים.

בְּעֵינַיִם עֲצוּמוֹת קָרָא הָאִישׁ אַחֲרֵי מֶלֶךְ בְּמִלָּה פְּרָשָׁה רִאשׁוֹנָה שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע, בְּמִבְטָא אַמְרִיקָאִי בּוֹלֵט. כְּשִׁסֵּיִם הִחֵל לִשְׁאֵל אוֹתִי דְבָרִים שׁוֹנִים בְּאֲנִגְלִית צָחָה, וְאֲנִי הִסְבַּרְתִּי לוֹ בְּעִבְרִית צָחָה שְׂאִינְנִי מִבִּין, וְשֶׁהוּא יָכוֹל לִפְנוֹת לָאֵח שְׁלִי הַגָּדוֹל שְׁמִבִּין אֲנִגְלִית טוֹב מְמַנִּי. הוּא הִצְבִּיעַ עַל הַכְּתָל הַמַּעֲרָבִי מֵאַחֲרָי וְאָמַר עוֹד מִשְׁהוּ בְּאֲנִגְלִית. הַפַּעַם שָׁמַע אוֹתוֹ אֵלַי, אָחִי הַגָּדוֹל. "הוּא רוֹצֵה מֵאֲתָנּוּ פֶּתֶק בְּשִׁבִיל לְכַתֵּב בְּקֶשֶׁה בְּכַתָּל. יֵשׁ לָךְ?" הִטִּיל אָחִי עָלַי אֶת הַמְּשִׁמָּה וְנִפְנָה שׁוֹב לְטַפֵּל בְּשִׁתֵּי זְרוּעוֹת שְׁמֵאֲלִיוֹת שֶׁהִפְשִׁלוּ מוֹלוֹ בְּעַת וּבְעוֹנָה אַחַת.

הָאִישׁ הַגָּבוֹה הַמְתִּיךְ בְּנִימוּס, אֲבָל לִי לֹא הָיָה שׁוֹם פֶּתֶק בְּשִׁבִילוֹ. בְּהִבְרָקָה שֶׁל רָגַע, שָׁלַפְתִּי אֶת עֲרַמַת 'שִׁיחַת הַשְּׁבוּעַ' מִתּוֹךְ הָעֵטִיפָה הַחוּמָה הַגְּדוֹלָה שֶׁעֲדִין הִיְתָה פְּרוּשָׁה תַּחְתָּהּ, וְהוֹשַׁטְתִּי לוֹ אֶת הַנִּיר הַחוּם הַגָּדוֹל. הוּא קִבֵּל אוֹתוֹ בְּתוֹדָה וְ...הִתְיַשֵּׁב יְשִׁיבָה מְזַרְחִית עַל הָרִצְפָּה. מִה כָּתַב שָׁם לֹא רָאִיתִי, אֲבָל נִהְיִיתִי לְרֹאוֹת בְּאֵיזָה גְבֵה הָיָה הַחֲרִיץ בּוֹ דָּחַף אֶת הַיִּפְתָּקִי שְׁלוֹ, בְּעֶרְךְ שְׁנַיִם וְחֲצִי מֶטֶר מֵעַל רִצְפַת הָרְחֵבָה!

כְּשִׁסֵּיִם, עָקַבְתִּי אַחֲרָיו בְּמִבְטָאִי. הוּא יָצָא מִרְחֵבַת הַכְּתָל וּפְנָה הַחוּצָה וְאָז נִגַּשׁ אֵלָיו מִיִּשְׁהוּ וְהוֹשִׁיט לוֹ יָד לְלַחֲצָה. אֲנִי אֵינְנִי מִן הַיְלָדִים שְׂרוּאִים בְּכָל זֶר מְרַגֵּל סוּבְיָטִי אוֹ לְפָחוֹת, מִיִּסְיוֹנֵר רַב־מְזוּמוֹת. לְהַפְדֵּךְ, כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא בְּחוֹזֶקת כְּשֵׁרוֹת, כָּל עוֹד אֵין הוֹכְחָה שְׁכַנְגָד. אֲבָל כְּשֶׁרָאִיתִי אֶת הַטְּפוֹס הַהוּא, שָׁאֲלַתִּי אֶת עֲצָמִי: רָגַע, מִי אָמַר שֶׁזֶהוּ 'אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל'? אוֹלִי הוּא רַק מְחַפֵּשׁ לִיאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל?

הוּא נִרְאֶה כִּיהוּדִי חֲרָדִי לְכָל דְּבָר - כּוֹבֵעַ, זָקוֹן, חֲלִיפָה, הַכֵּל. אֲבָל, מִדּוּעַ

זֶה זְגוּגִיּוֹת הַמְשַׁקְפִים שֶׁעַל אִפּוֹ צָרִיכוֹת לִהְיוֹת כְּהוֹת כָּל־כֶּךָ, וְלָמָּה הַכּוֹבֵעַ מוֹסֵט כָּל־כֶּךָ קְדִימָה, בְּאִפּוֹ שֶׁהַתְּתוֹרָה שְׁלוֹ מִסְתִּירָה כְּמַעַט חֲצֵי מֵהַפְּנִים. הִיָּה רָגַע שֶׁל הַפּוּגָה בְּמִבְצָעִים, וְאֲנִי מְשַׁכְּתִי אֶת אָחִי הַגָּדוֹל בְּצִיצִית וְהַצְּבַעְתִּי לוֹ עַל הָאִישׁ: "נִכּוֹן שֶׁהוּא נִרְאָה חֲשׂוֹד?"

אֶלֵּי גַחֲדִי. "נִכּוֹן. אַתָּה לֹא הִרְאִשׁוֹן שְׂאוֹמֵר אֶת זֶה. הוּא נִמְצָא פֹּה כָּל יוֹם שָׁשִׁי, מִצִּיץ בְּפִנְקֵס קֶטָן וּפּוּנָה לְאֲנָשִׁים שׁוֹנִים. טְפוּס מוֹזֵר בְּהַחֲלֵט. הָאִישׁ הַזֶּה מִסְתִּיר מִשְׁהוֹ, אֲמַרְתִּי לְעֲצָמִי, וְאֲנִי הַקֶּטָן הוֹלֵךְ בְּעִזְרַת הִי, בְּיַחַד עִם אָחִי הַגָּדוֹל, לְגַלּוֹת אֶת פְּרָצוּפּוֹ הָאֲמַתִּי!

הָעֶרֶב רַד כָּבֵר, וְשֶׁבֶת הַמַּלְכָּה פְּרָשָׁה כְּנִפְיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם. חֲזַרְנוּ מֵהַתְּפִלָּה, וְאָבָא פָּנָה אֵלַי: "יּוֹדִיק, אֲנַחְנוּ מִמְתִּינִים לְאוֹרַח שְׁצָרִיד לְהַגִּיעַ אֵלֵינוּ הַיּוֹם. הַמֶּתֶן לוֹ לְמַטָּה וְהִרְאָה לוֹ אֶת הַדֶּרֶךְ אֵלֵינוּ, בְּסִדְרִי?"

וְאָמַר הוֹסִיפָה: "אָבֵל אֵל תִּתְרַחֵק, יּוֹדִיק. חֲשׂוֹד בְּחוּץ, וְיֵשׁ כָּל מִינֵי טְפוּסִים הַיּוֹם, טוֹב? שֶׁבֶת שְׁלוֹם. אֲנַחְנוּ מְחַכִּים לָךְ לְקִדּוּשׁ!"

הַמֶּתֶנִּי בְּחוּץ, בְּקוֹר הִירוּשָׁלַיִם, דְּקוֹת אֲרָכוֹת עַד שֶׁהַחֲלֵטִי לַעֲלוֹת הַבַּיְתָה וּלְדוֹחַ עַל הָעֵדֶר הָאוֹרַח. פְּנִיתִי לְכַנִּיסָה שְׁלֵנוּ וְאָז...

"סֵלַח לִי, יֶלֶד. אֲנִי לֹא מִפָּה. אַתָּה יוֹדֵעַ אוֹלֵי הֵיכָן מְשַׁמֵּר הַגָּדוֹד 1?"

הַסְתַּוְּבַבְתִּי אַחוֹרָה לְקוֹל הַשׁוֹאֵל וְקִפְּאתִי עַל מְקוֹמִי. הַמְשַׁקְפִים הַכְּהוֹת, הַכּוֹבֵעַ הַמְסְתִיר שֶׁמַּעַל הַזָּקֵן הַקֶּטָן, בְּדִיוֹק כְּמוֹ הַיּוֹם אַחֲר־הַצְּהָרִים בְּכַתֵּל. אָבֵל מָה הוּא עוֹשֶׂה עִכְשָׁו פֹּה, לֵיד הַבַּיְתָה שְׁלֵנוּ? וְהֵכִי גְרוּעַ - שׁוֹאֵל

על הכתבת שלנו! משמר הגדוד 1... מה אני עושה עכשו? אני חיב לברח
מכאן, ומיד!

הכובע השמוט פנה אלי שוב: "יש לי פה יהודי שצריך להתארח במשפחה
שגרה בכתבת הזו, אתה יכול לעזור?". ואז נתקה דמות גבוהה מן הצל
שליד הבנין והיהודי הגבוה מן הצהרים עמד מולי מחיף: "היי!", קרא
בהפתעה והוסיף משפט באנגלית. הבנתי שהוא מפתע ושמח לפגש אותי
שוב, אבל לא נפלתי בפח. הוא אולי אורח תמים אבל הטפוס שהביא
אותו... לא יודע למה לא ברחתי באותו רגע. במקום זה עניתי בקול
רועד: "כן, זה רחוק מאוד מפה, אני אקח אותו. זה בסדר".

"כן. אתה בטוח שאתה יודע איפה זה?".

"כן, כן", עניתי בפחד. רק שיעזב אותי כבר.

סוף-סוף השתכנע האיש, נפרד מהאורח והלך לדרכו. עשיתי סבוב ארוך
בין שני בנינים סמוכים, לפני שחזרתי חזרה הביתה עם האורח. עדין לא
הייתי משכנע שהלה לא עקב אחרנו כל העת... עלינו במדרגות הביתה,
ובלבי הרגשה נוראית.

• • •

"כבר דאגנו לך", קדמה אמא את פני. אבא לחץ בחס את ידו של האורח
הבלתי-מכר וערך עמו הפרות לבבית. אבא כבר החזיק את הכוס לקראת
קדוש כשהבחין בפני. "מדוע אתה חור כל-כך?", שאל אותי בדאגה,
"קרה משהו?".

לא רציתי להדאיג יותר מדי. "פשוט פגשתי אחד מן הטפוסים המוזרים שאמא חוששת מהם. בעצם, זה האיש שהביא אלינו את האורח. זה בר אדם חשוד מאוד. אבא, מאיפה הוא יודע עלינו?"

אבא הביט בי רגע ארוך בתדהמה, ואז הניח את הגביע על השלחן ופרץ בצחוק אדיר. "חשוד מאוד. אה, מאיר שוסטר, באמת חשוד מאוד... חה, חה, שתהיה לי בריא וחזק. ובכן, ר' מאיר הוא יהודי יקר, העומד מזה שנים ברחבת הכתל בימי ששי ותופס צעירים יהודים תיירים ומצליח, בכשר השכנוע הנדיר שלו, לשכנע אותם לטעם לפחות פעם אחת מטעמה של סעודת ליל-שבת באוירה יהודית משפחתית פראוי. הוא יהודי בעל מסירות-נפש בענין הזה, ואנחנו, כמו עוד כמה משפחות, 'מנויים' אצלו לארוח החברה שהוא תופס. זה הכל!"

הבטתי בעיני אחי הגדול ושנינו פרצנו בצחוק גדול. לא צפינו לסיום מהיר כל-כך של הרפתקתנו הטריה. כך בכל אפן חשבתני עד לרגע בו יצא האורח עם אבא לטל ידים במטבח, ופתק נשר מכיסו מבלי שהרגיש. בעברית צחה היה כתוב שם: "יום ששי. כתל. תפלן. אנגלית. כוס קפה אצל זיוזיו. להשמיד החמר"...

פניקה

עלילות תפלות 'ותיקין' אחת

אחי הגדול, אלי, הוא בחור מעשי מאוד, אם כבר הצלחתם לקלט את אפיו בפרק הקודם. הוא איננו נתפס במהרה לדמיונות הבל וחסדות-שוא. אבל הפעם ידעתי מראש שהוא יתיחס ברצינות. בזמן שאבא שוחח עם האורח באנגלית קמתי לעזר לאמא להגיש את הדגים לשלחן וכך יכלתי, במטבח, בנחת, להטמין את הפתק המסעיר שמצאתי, בתוך צלחתו של אלי, עטוף בנילון ומקפל מתחת לגעפילטע-פיש שלו. מי שמפיר את ספורי 'חג-הגאולה' י"ט כסלו יודע שלא אני המצאתי את הפטנט הזה. הגשתי את הצלחת לאלי, וכשאמר לי תודה רמזתי לו במבט חזק בעיניים לכוון הצלחת שלו.

אף אחד חוץ ממני לא הבחין איך אלי שולף את הפתק וקורא אותו בחשאי. כשראיתי את המבט שתקע באורחנו "דובר האנגלית בלבד", ידעתי בלבי שיש לי שתף אמתית להרפתקה החדשה. אם אלי מעריך שיש כאן חשד אמתית, סימן שנכוננו לנו ימים מעניינים בקרוב.

עד סוף הסעודה לא הצלחנו ממש לאכל. המתח הזה לקראת פעלה, מכירים?

"טרור..." , הקפיץ אותי קול השעון המעורר ואני הענקתי לו אוטומטית חבטה הגונה על קדקדו, שישתק כבר. מחוגי השעון הזרחניים הראו בחשך את השעה: ארבע ורבע לפנות-בקר. בארבע וחצי היינו כבר שנינו מהלכים בלילה הירושלמי הצונן לתחנת האוטובוס הקרובה לביתנו, שם יש אוטובוסים לכתל-המערבי לתפלת יותיקין.

אבא ואמא הרשו לנו לנסע לכתל היום בלי לחקר יותר מדי מדוע ולמה. הם לא ראו את המקל הארוך שפרקתי לי מן המטאטא. ככלות הכל, בלי מקל כזה, איך נוכל להגיע אל פתק הבקשה על ניר העטיפה החום, שטמן חשודנו היקר בחריץ בגבה של שנים וחצי מטר מרצפת רחבת הכתל?

זה לא כל-כך יפה להציץ בפתקים שאנשים כותבים בתפלה אישית בכתל. אבל פה זה אולי ענין של פקוח-נפש, לך תדע...

כל הדרך חשבנו איך נכניס אותו לתוך הרחבה, מול עיניהם הפקוחות של אנשי משטרת הכתל. אבל מסתבר שזה לא היה כל-כך קשה. תכף ביציאתנו מן האוטובוס, החלקתי את המקל הארוך פנימה, דרך צוארון חלצתו של אלי והלאה פנימה דרך הגב, והלאה אל תוך מכנס ימין שלו, עד הנעל.

לא קל ללכת רק ברגל שמאל אבל אלי עשה זאת בצורה מרשימה והתקדם תוך כדי צליעה כבדה אל עבר עמדת המשטרה, שם אחל לו השומר בקר טוב לבבי תוך כדי מבט רחמני על צורת הליכתו. סביבנו התקדמו יהודים בחפזון לתפס את תחלת המנון שליד הכתל. גם אנחנו לא רצינו לפסס אותו, והזדרזנו גם-כן אל עבר רחבת הכתל.

הגענו לפתח רחבת התפלה, כאשר פתאום נפל סדור על הרצפה ליד אלי, ואלי מתוך הרגל יהודי טבעי התכופף בבת-אחת על-מנת להרימו. הוא שכח שאדם הצמוד למקל לכל ארכו איננו מסגל להתכופף. בבעתה ראיתי איד רגל ימין שלו מתרוממת בעל-כרחו לאחור.. הוא נשאר לרגע עומד על רגל שמאל כמו חסידה, התנווד כשכור, ואז אבד שווי-משקל והשתטח מלא קומתו ארצה.

חשתי אלו מיד להקימו, אבל לא הייתי לבד. שנים מן האחראים על ארגזי כפות הקרטון הלבנות שבפתח הרחבה, הזדרזו אף הם לקים באלי מצות 'הקם תקים' ואז הם גלו את המקל. אחד מהם שלף אותו החוצה למלא ארכו ופניו הפכו מאימות. "בשביל מה נסית להכניס את זה פנימה?"

זה היה רגע בעייתי. אלי הביט במקל בעיון, פאלו הוא רואה אותו עכשו בפעם הראשונה. ואז פנה אלי בתרעמת: "אהה! זה אתה שהכנסת לי את זה פנימה, נכון? הרגשתי כל הזמן משהו מגרד לי בגב. אתה אינך מתבייש לעשות בדיחות פאלו לפני התפלה, ועוד ליד הכתל?!"

האחראי המבגר צמצם את עיניו והביט באלי ברכוז. הוא התקשה להחליט אם להאמין לגרסתו אם לא. בסופו של דבר הכריע: "טוב, אתם הכנסו פנימה אבל בלי המקל. ברור?".

צעדנו פנימה בראש מורם, פאלו מה אכפת לנו, אבל בלבנו הרגשנו החמצה נוראית.

הבטתי בו שוב, בפתק החום הגדול שבלט היטב בגלל גבה מקומו וצבעו

השונה. "גם אם אקפץ הכי גבוה שאוכל, לא אצליח להגיע אליו", הסקתי בעגמה ותקעתי את עיני בסדור.

מי שלא התפלל אף פעם תפלת שחרית 'ותיקין' בכתל, ממלץ לו שיעשה כן בהזדמנות, לפחות פעם אחת. יש שם כמה מניינים שונים המתפללים בנסחאות שונות, ולכל אחת מקומה הקבוע ברחבת הכתל. התפלה מתחילה עוד בחשכה, וכאלו בדרך פלא, למרות שכל מנין מתקדם בקצב שלו, הם מגיעים כלם לתחנה המרכזית בעת ובעונה אחת. היתחנה המרכזית הלוא היא ברכת 'גאל ישראל' שלפני שמונה-עשרה, שכן ראש מעינים של מתפללי ה'ותיקין' ושיא מאוייהם, להצליח להתחיל את תפלת הלחש - 'שמונה עשרה', בדיוק-בדיוק בשניה של 'הנץ החמה'. על 'תאוה' זו אי-אפשר להקשות קשיות, מה גם שהיא מעגנת עגן היטב באדני ההלכה, על יסוד הפסוק: "ייראוך עם שמש"...

ובכו, מבין כל שליחי-הצבור של כל המנינים, מסרת היא להפקיד את ההחלטה הגורלית בדבר עתוי ההכרזה על השניה המדיקת, בידי של שליחי-הצבור של מנין מסים הנוטה לצד שמאלה של הרחבה, בשל קולו המיחד, החזק יותר מקולם של כל חבריו-מתחריו. הסדר הוא כזה, שבדקה האחרונה לקראת ברכת 'גאל ישראל' גווע בזה אחר זה קולם של החזנים השונים, למעט קולו של החזן הנזכר-לעיל, הממשיך להתנשא ברמה כשהוא קורא את מלות הברכה ומונה אותן באטיות כמונה מעות, תוך שהוא מביט בשעונו ברכוז רב. ואז, ברגע המדיק, מסים הוא בקול אדיר "ברוך אתה... גאל ישראל", ודממה נפלאה יורדת על רחבת הכתל-

המעֲרָבִי. הקול היחיד המִפְרֵא אותה הוא קול רֵנַת הצְפוּרִים מֵעַל. גַּם הֵם
מִתְפַּלְלִים 'וְתִקִּין'...

אֲדָּה הַבֶּקֶר הַזֶּה, בְּרִגְעַ שֶׁהַשְּׂתָרֵר שָׁקֵט, נִשְׁמַע פְּתָאוֹם רַעַשׁ גָּדוֹל שֶׁל קוֹל
שִׁירָה וְזִמְרָה: "סִימָן־טוֹב וּמִזֶּל־טוֹב"... שָׂרָה קְבוּצַת אוֹרְחִים וִיִּדֵי
הַמְשֻׁפָּחָה הַמְאֲשָׁרֵת, כְּשֶׁהִיא מִתְקַדֶּמֶת בְּרִנָּה אֶל הַכֶּתֶל. הַתְּאֲמִצָּתִי
לְהִתְרַכֵּז הַלָּאָה בְּסִדּוּר וְרַק כְּשֶׁעֲשִׂיתִי 'עוֹשֶׂה שְׁלוֹם' נוֹכַחְתִּי לְרֹאוֹת אִיזוֹ
מִתְנַה טוֹבָה שֶׁלַח לָנוּ הַשֵּׁם בְּרִגְעַ זֶה: בְּמִרְכֵּז הַמַּעְגָּל הַמְסֻתָּהֵר יָשֵׁב נַעַר
בְּרִמְצוּחַ עַל כְּתָפֵי אָבִיו הַמְאֲשָׁר. הִיָּה זֶה יֶלֶד גְּבוּהָ עַל אָבָא גְבוּהָ, וְאֲנִי
שְׂמֵתִי לֵב פְּתָאוֹם, שֶׁהוּא, אִם רַק יִרְצֶה, יוּכַל בְּקִלּוֹת לְהִגִּיעַ וּלְהוֹרִיד אֵלַי
אֶת הַפֶּתֶק הַחוּם. הָאֵם יִסְכִּים?

פניקס

לְכַבֹּדוֹ יִתְבַּרְךָ!

הָאָבָא הַגְּבוֹהָ וּבְנוֹ הַרְכוּב עַל כְּתִפָּיו עֲצָרוּ רִגְעַ עַל עֲמֻדָם וְהִבִּיטוּ בְּאֵלַי בְּתַמְהוֹן. בְּגִלְלָם נִעְצַר הַמַּעְגָּל כְּלוֹ וְאֵלַי הָאָדִים כְּסֵלֶק, כְּשֶׁהֲצִבִיעַ לְעֵבֶר הַפֶּתַק הַחוּם וְאָמַר: "סְלִיחָה שְׂאֲנִי מִפְּרִיעַ... רַק רְצִיתִי לְבַקֵּשׁ, אִם לֹא קִשָּׁה לָכֶם, לְהוֹרִיד לִי אֶת הַפֶּתַק הַחוּם הַזֶּה.. אֲנִי צָרִיךְ אוֹתוֹ בְּשִׁבִיל, אֶה... בְּשִׁבִיל אֶה... זֹאת אוֹמְרָת, נִזְכַּרְתִּי שְׁעוֹד לֹא גִמַּרְתִּי לְכַתֵּב הַכֹּל"...

אֵלַי נִשְׁם בְּכַבְדוֹת. הוּא שָׁם לֵב שְׁעֵינִי כֹל הָאֲנָשִׁים נִנְעָצוֹת בּוֹ בְּתַמִּיחָה. אָבֵל בְּעַל הַשְּׂמֻחָה הָיָה בְּקוֹ הַשְּׂמֻחָה, וְזֶה הָיָה הַנֶּס. הוּא לֹא חָקַר יוֹתֵר מְדִי, וְהוֹרָה לְבִנּוֹ: "צְדִיק! תּוֹרִיד לוֹ אֶת הַפֶּתַק שְׁלוֹ בְּבַקְשָׁה, הִנֵּה אֲנִי מִתְקַרֵּב אֶל הַכֶּתֶל", וְהָאָב הָאָרְךְ נִצְמַד אֶל הַכֶּתֶל בְּעוֹד בּוֹ הַשְּׁלֵש־עֶשְׂרֵה שׁוֹלֵף אֶת הַפֶּתַק הַחוּם וְזוֹרְקוֹ הַיֵּשֶׁר לְיָדָיו שֶׁל אֵלַי.

"תּוֹדָה. תּוֹדָה רַבָּה!", קָרָא אֵלָיו אֵלַי בְּהִתְרַגְּשׁוֹת, "וְשִׁיחָה לָכֶם בְּמִזְל־טוֹב!", אָלָא שֶׁהָאָב וּבְנוֹ כְּבָר הִצְטַרְפוּ שׁוֹב לְמַעְגַל הַרוֹקְדִים וְלֹא שְׂמַעוּ אֶפְלוּ אֶת הַבְּרָכָה. אָבֵל מָה זֶה מְשֻׁנָּה עֲכָשׁוּ, אֵלַי קָרַב אֵלַי קוֹרֵן מֵאִשָּׁר וְהִכְרִיז: "הַפֶּתַק הַחוּם בְּיָדֵנּוּ! אֲנִי חוֹזֵר: הַפֶּתַק הַחוּם בְּיָדֵנּוּ!"

בְּלֵב נִרְגָּשׁ מִהֲרַתִּי בְּעַקְבוֹתָיו אֶל תּוֹךְ מְנַהֶרֶת הַכֶּתֶל. שָׁם, בְּקִצָּה הַמְּנַהֶרֶת

מצד שמאל, לאורם הקלוש של הפנסים הצהבהבים, קרבנו כסא אל כסא, פרשנו את הדף החום הגדול, לקחנו נשימה ארפה והתחלנו לקרא.

• • •

ב"ה.

לכבוד ה' יתברך!

אחרי כמה שנים בחוץ-לארץ חזרתי לארץ, ואני רוצה לכתב לך דוגרי, ישר ולענין, כמו שמדברים הישראלים, ואני מבקש מראש סליחה אם זה לא יהיה במלים הכי ראויות ומתאימות לכבודו.

אני צועק אליך עכשו! אני זקוק לעזרה דחופה! המחשבות שלי מטלטלות לי את הראש מצד לצד ויש לי כאב-ראש אים, אבל הכי גרוע זה כאב הלב.

רק אתה יודע, כמה שמחתי כשחזרתי בתשובה ונכנסתי לישיבת 'כבוד התורה'. הייתי בטוח שהגעתי למחוז האמת הצרופה. המקום שבו אין איש חושב אודות עצמו אלא רק אודות הבורא.

אני זוכר איך צרמו מעט באזני התשבחות שהרעיון עלי ראש-הישיבה הרב גרויסבייזן, כשהראיתי לו את חדושי התורה הראשונים שהעליתי על הכתב. "בחור מכשר כמוך עוד לא היה לנו בישיבה!", קרא אז בקול, באזני כל מי שנכח אז באולם, ואני נבוכותי מאוד. "אם תתמיד כך, תזכה בעזרת ה' להיות ראש-ישיבה גדול!", טפח הרב גרויסבייזן על שכמי בהערכה וקרח: "אולי אפלו ראש-ישיבת 'כבוד התורה'..."